

- 4) Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w odniesieniu do zmian, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2,
- 5) Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrem Finansów — jeżeli zmiany dotyczą 2 lub więcej inwestorów centralnych.

IV. Przepisy końcowe.

§ 23. Przepisy niniejszej uchwały dotyczące ministerstw i ministerstw stosuje się odpowiednio do kierowników urzędów centralnych i do tych urzędów.

§ 24. 1. Zmiany wewnątrz danego tytułu inwestycyjnego mogą być dokonywane do dnia 15 grudnia.

2. Wnioski na Prezydium Rządu lub do wiceprezesa Rady Ministrów o dokonanie zmian w planie inwestycyjnym mogą być składane nie później niż do dnia 31 października.

3. Zmiany porządkowe mogą być dokonywane do dnia 15 grudnia.

4. Pozostałe zmiany w planie inwestycyjnym mogą być dokonywane do dnia 31 października.

§ 25. 1. Minister Gospodarki Komunalnej wyda odrębne przepisy w sprawie dokonywania zmian w zakresie budownictwa mieszkaniowego Centralnego Zarządu Budownictwa Miast i Osiedli „ZOR”.

2. Minister Rolnictwa i Minister Państwowych Gospodarstw Rolnych wydadzą przepisy w sprawie dokonywania zmian w planie inwestycyjnym i w planie budownictwa w zakresie jednostek im podległych.

3. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wyda przepisy w sprawie dokonywania zmian w planie inwestycyjnym i w planie budownictwa w zakresie jednostek mu podległych.

4. Przepisy szczególne, określone w ust. 1 i 2, wymagają zatwierdzenia przez wiceprezesa Rady Ministrów w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 26. 1. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Minister Finansów wydadzą szczegółową instrukcję wykonawczą do niniejszej uchwały.

2. W instrukcji tej podane zostaną również zasady dotyczące trybu zmian przeprowadzanych przez prezydium wojewódzkich rad narodowych.

§ 27. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Minister Finansów wydadzą po porozumieniu z właściwym dla działu budownictwa wiceprezesa Rady Ministrów odrębne przepisy dotyczące trybu zmian w planie zaplecza technicznego przedsiębiorstw budowlano-montażowych.

§ 28. Traci moc uchwała nr 148 Rady Ministrów z dnia 27 marca 1954 r. w sprawie trybu dokonywania zmian w planie inwestycyjnym i w planie budownictwa (Monitor Polski Nr A-32, poz. 463).

§ 29. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

279

UCHWAŁA Nr 218 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 19 marca 1955 r.

zmieniająca uchwałę z dnia 1 lipca 1952 r. w sprawie zasad oraz trybu oddawania inwestycji do użytku (eksploatacji).

Prezydium Rządu uchwała, co następuje:

§ 1. W § 14 uchwały nr 522 Prezydium Rządu z dnia 1 lipca 1952 r. w sprawie zasad oraz trybu oddawania inwestycji do użytku (eksploatacji) (Monitor Polski Nr A-64, poz. 989) ust. 1 nadaje się następujące brzmienie:

„1. Za oddaną do użytku należy uważać inwestycję tylko wówczas, gdy odbiór jej został dokonany w trybie ustalonym niniejszą uchwałą, a w zakresie robót wodno-melioracyjnych oraz związanych z melioracją — w try-

bie, który ustalił Minister Rolnictwa w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego”.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Ministrowi Rolnictwa.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

280

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 19 marca 1955 r.

w sprawie obrotu spirytusem i skazania spirytusu.

Na podstawie art. 1 i 3 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301) oraz § 1 ust. 1 i 2 uchwały nr 406 Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie właściwości organów do ustalania cen, opłat i stawek taryfowych oraz w sprawie zasad

i trybu składania wniosków o ustalenie cen, opłat i stawek taryfowych oraz określenia wytycznych do ich ustalenia (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-57, poz. 722, Nr A-96, poz. 1336, Nr A-115, poz. 1495 i z 1954 r. Nr A-50, poz. 683) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Spirytus sprzedawany na cele niekonsumpcyjne wydaje się nabywcom w stanie skazonym,

2. Spirytus przeznaczony do spożycia przez ludność lub do produkcji artykułów żywnościowych wydaje się nabywcom w stanie nie skażonym. Jednak spirytus przeznaczony do wyrobu octu nabywca obowiązany jest skażyć w octowni.

3. Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego może w poszczególnych przypadkach zezwalać na wydanie spirytusu przeznaczonego na cele niekonsumpcyjne w stanie nie skażonym, zobowiązując nabywcę do skażenia go przed użyciem lub nie nakładając takiego obowiązku.

§ 2. 1. Skażenie spirytusu polega na dodaniu domieszek, zmieniających jego smak, zapach i ewentualnie zabarwienie w taki sposób, aby bez zmiany swych innych istotnych właściwości spirytus stał się niezdatny do spożycia. W uzasadnionych przypadkach Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego w porozumieniu z Ministrem Zdrowia może zezwolić na skażenie spirytusu w taki sposób, aby stał się niezdatny do spożycia, pomimo że nie nastąpi jednocześnie zmiana smaku, zapachu lub zabarwienia.

2. Skażenie spirytusu powinno być dokonywane pod nadzorem komisji, której skład i tryb postępowania ustala minister sprawujący nadzór nad działalnością gospodarczą jednostki, w której skażenia się dokonuje, w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

3. Skażenie spirytusu w zakładzie nabywcy następować powinno niezwłocznie po zdjęciu zabezpieczeń z naczyń zawierających spirytus i po ustaleniu jego ilości.

4. Ze skażonego spirytusu pobiera się próbki, które po zabezpieczeniu przez komisję powinny być przechowywane w miejscu skażenia spirytusu przez okres 3 miesięcy.

5. W razie skażenia jednorazowo większej ilości spirytusu niż 200 l próbka obejmować powinna $\frac{1}{2}$ l, chyba że spirytus skażony zostaje na cele perfumeryjno-kosmetyczne. Przy skażeniu spirytusu na cele perfumeryjno-kosmetyczne lub jeżeli ilość skażonego spirytusu jest mniejsza niż 200 l, próbkę należy pobrać w ilości

określonej przez komisję sprawującą nadzór nad skażeniem, jednak w ilości nie mniejszej niż 0,05 l.

§ 3. 1. Środków skażających spirytus w celu otrzymania denaturatu oraz środków przeznaczonych do skażenia spirytusu, który ma być użyty do celów napędowych, dostarcza sprzedawca. Innych środków skażających dostarcza nabywca.

2. Do skażenia spirytusu wolno używać tylko takich środków, których recepta zatwierdzona została przez Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

3. Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego może wprowadzić obowiązek używania do skażenia wyłącznie środków uprzednio zbadanych w wyznaczonym laboratorium oraz wyda szczegółową instrukcję co do trybu badania środków skażających oraz sposobu ich zabezpieczenia i przechowywania.

§ 4. 1. We wszystkich przypadkach, gdy zakup spirytusu dokonany ma być po niższej cenie niż obowiązująca w sklepach detalicznych przy sprzedaży dla ludności, nabywca obowiązany jest w zamówieniu (umowie) wskazać cel, na jaki spirytus będzie użyty.

2. Użycie spirytusu na inne cele niż podane w zamówieniu (umowie) wymaga zezwolenia Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego. Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego powinien uzależnić udzielenie zezwolenia od uiszczenia przez nabywcę dopłaty w wysokości różnicy pomiędzy ceną, po jakiej spirytus został zakupiony, a ceną, po jakiej sprzedawany jest spirytus na cele, na które rzeczywiście ma być użyty.

§ 5. W sprawach obrotu spirytusem nie uregulowanych tym zarządzeniem zachowują moc przepisy dotychczasowe.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania
Gospodarczego: E. Szyr

281

ZARZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 18 lutego 1955 r.

w sprawie trybu ustalania cen na produkty nietypowe i opłat za nietypowe usługi wykonywane przez przedsiębiorstwa państwowe podległe Ministrowi Obrony Narodowej i świadczone w obrębie gospodarki społecznej.

Na podstawie § 4 ust. 2 i § 6 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 września 1953 r. w sprawie przekazania właściwym ministrom uprawnień do ustalania cen produktów nietypowych i opłat za nietypowe usługi, nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr A-94, poz. 1311), zarządza się, co następuje:

§ 1. Ceny na produkty nietypowe i opłaty za nietypowe usługi, wykonywane przez przedsiębiorstwa państwowe podległe Ministrowi Obrony Narodowej, zwane dalej „przedsiębiorstwami - dostawcami” — na zamówienia jednostek (zakładów) wojskowych lub przedsiębiorstw państwowych podległych Ministrowi Obrony Narodowej, zwanych dalej „odbiorcami wojskowymi”, oraz na zamówienia jednostek gospodarki społecznej spoza wojska, zwanych dalej „odbiorcami cywilnymi” —

ustalane są na zasadach i w trybie określonych w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. 1. Za produkty (wyroby) nietypowe uważa się produkty (wyroby) nie objęte obowiązującymi cennikami, wykonywane na indywidualne zamówienia, których produkcja ma charakter niepowtarzalny, jednostkowy lub małoseryjny, do których wyprodukowania zachodzi konieczność opracowania nowych receptur lub które wykonywane są według warunków technicznych określanych indywidualnie przy każdym zamówieniu.

2. Za usługi nietypowe uważa się roboty przemysłowe i usługi nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami).

§ 3. Ceny na produkty nietypowe i opłaty za nietypowe usługi ustala się dla każdego zamówienia.

§ 4. 1. Podstawą do ustalania cen na produkty nietypowe i opłat za nietypowe usługi (§ 2) jest kalkulacja